

PREQUEL VAN DE #1 NEW YORK TIMES-BESTSELLER

wij leugenaars

een zee
van
leugens

E. LOCKHART

DE FONTEIN

Van E. Lockhart verscheen eerder:
Wij leugenaars

E. LOCKHART

**een zee
van
leugens**

Vertaald door Sandra van de Ven

UITGEVERIJ
De Fontein

JEUGD

Deel 1

EEN VERHAAL VOOR JOHNNY

I

Mijn zoon Johnny is dood.

Jonathan Sinclair Dennis, zo heette hij. Hij is op vijftienjarige leeftijd overleden.

Er was brand en ik hou van hem en ik heb hem onrecht aangedaan en ik mis hem. Hij zal nooit langer worden, nooit een partner vinden, nooit meer trainen voor een nieuwe hardloopwedstrijd, nooit naar Italië reizen, zoals hij graag wilde, nooit in zo'n achtbaan zitten waarin je over de kop gaat. Nooit, nooit, nooit. Nooit meer iets.

Toch komt hij vaak op bezoek in mijn keuken op het eiland Beechwood.

Ik zie hem 's avonds laat als ik niet kan slapen en naar beneden ga voor een glas whisky. Hij ziet eruit zoals hij er als vijftienjarige altijd uitzag. Zijn blonde haar staat in plukken rechtovereind. Boven op zijn neus is hij verbrand. Zijn nagels zijn afgekloven en hij draagt meestal een zwemshort en een hoody. Soms draagt hij zijn blauwe geruite windjack, het kan koud zijn in huis.

Ik laat hem whisky drinken, want hij is toch al dood. Dan kan het ook geen kwaad meer, of wel soms? Maar vaak wil hij liever warme chocolademelk. Johnny's geest zit graag op het aanrecht en tikt dan met zijn blote voeten tegen de onderkastjes. Hij haalt de oude scrabblestenen tevoorschijn en legt achteloos zinnnetjes op het aanrecht terwijl we praten. EET NOOIT IETS WAT GROTER IS DAN JE EIGEN REET. NEEM NOOIT GENOEGEN MET NEE. WEES IETS VRIENDELIJKER DAN NODIG IS. Dat soort dingen.

Vaak vraagt hij me verhalen te vertellen over onze familie. 'Vertel eens over toen jullie nog tieners waren,' zegt hij deze keer. 'Jij en tante Penny en tante Bess.'

Ik praat niet graag over die tijd. 'Wat wil je weten?'

'Maakt niet uit. Wat jullie uitvraten. Kattenkwaad. Hier op het eiland.'

'Het was net als nu. We gingen varen. We gingen zwemmen. We tennisten en aten ijsjes en 's avonds gingen we barbecueën.'

'Konden jullie toen allemaal goed met elkaar overweg?' Hij bedoelt mijn zussen, Penny en Bess, en ik.

'Tot op zekere hoogte.'

'Hebben jullie je wel eens in de nesten gewerkt?'

'Nee,' zeg ik. En dan: 'Ja.'

'Hoe dan?'

Ik schud mijn hoofd.

Hij dringt aan. 'Vertel nou. Wat is het ergste wat jullie ooit hebben gedaan? Kom op, voor de draad ermee.'

'Nee!' zeg ik lachend.

'Jawel! Ah, toe? Het allerergste wat jullie toen hebben uitgespookt. Vertel je arme dode zoon alle smerige details.'

'Johnny.'

'Ach, zo erg kan het niet zijn,' zegt hij. 'Je moest eens weten wat ik allemaal op tv heb gezien. Allemaal veel erger dan wat jullie in de jaren tachtig ooit hadden kunnen uithalen.'

Ik denk dat Johnny bij me komt spoken omdat hij zonder antwoorden geen rust kan vinden. Hij blijft maar vragen stellen over onze familie, de familie Sinclair, omdat hij probeert dit eiland te begrijpen, en de mensen die er verblijven, en waarom we ons gedragen zoals we ons ge-

dragen. Onze voorgeschiedenis.

Hij wil weten waarom hij is gestorven.

Ik ben hem dit verhaal verschuldigd.

‘Goed dan,’ zeg ik. ‘Ik zal het je vertellen.’

Mijn volledige naam is Caroline Lennox Taft Sinclair, maar iedereen noemt me Carrie. Ik ben geboren in 1970. Dit is het verhaal van mijn zeventiende zomer.

Dat was het jaar dat al die jongens op Beechwood kwamen logeren. En het jaar waarin ik voor het eerst een geest zag.

Dit verhaal heb ik nog nooit aan iemand verteld, maar ik denk dat dit het verhaal is dat Johnny moet horen.

Hebben jullie je wel eens in de nesten gewerkt, vraagt hij. Vertel nou. Wat is het ergste wat jullie ooit hebben gedaan? Kom op, voor de draad ermee... Het allerergste wat jullie toen hebben uitgespookt.

Het zal pijnlijk worden om dit verhaal te vertellen. Sterker nog, ik weet niet of ik het wel eerlijk kán vertellen, maar ik zal mijn best doen.

Zie je, mijn hele leven lang ben ik een leugenaar geweest.

Dat is niet ongebruikelijk in onze familie.

Deel 2

VIER ZUSSEN

Mijn jeugd is een waas van winterse ochtenden in Boston, waarop mijn zussen en ik dik ingepakt waren, compleet met laarzen en een kriebelige wollen muts. Schooldagen in uniform, met een dik marineblauw vest en een plooirok. Middagen in ons hoge bakstenen herenhuis, waar we voor de open haard ons huiswerk maakten. Als ik mijn ogen sluit, proef ik nog de zoete vanillecake en voel ik mijn kleverige vingers. Het leven, dat was een sprookje voor het slapengaan, een flanellen pyjama, golden retrievers.

We waren met vier meiden. In de zomer gingen we naar het eiland Beechwood. Ik herinner me dat ik omringd door woeste golven in zee zwom met Penny en Bess, terwijl mijn moeder met de kleine Rosemary op het strand zat. We vingden kwallen en krabben en bewaarden ze in een blauwe emmer. Wind en zon, ruzietjes, zeemeerminnetje spelen en stenen verzamelen.

Tipper, mijn moeder, gaf geweldige feestjes. Dat deed ze omdat ze eenzaam was. Op Beechwood, tenminste. We kregen wel eens gasten, en een paar jaar lang was Dean, de broer van mijn vader, erbij met zijn kinderen, maar mijn moeder bloeide vooral op van etentjes voor het goede doel en lange lunches met dierbare vriendinnen. Ze hield van mensen en ze was ook goed in dat houden van. Omdat er op het eiland niet veel mensen waren, creëerde ze haar eigen vertier en gaf ze zelfs feestjes als er niemand op bezoek was.

Toen wij vieren nog klein waren, namen mijn ouders

ons op 4 juli, Onafhankelijkheidsdag, altijd mee naar Edgartown. Edgartown is een zeevaardersdorp op het eiland Martha's Vineyard, een knus, traditioneel dorp vol witte houten tuinhekken. Dan kregen we gefrituurde mosselen met remouladesaus in een kartonnen bakje, en daarna kochten we limonade bij een kraampje voor de Old Whaling-kerk. Dan zetten we tuinstoelen neer en aten we terwijl we wachtten op de optocht. Plaatselijke ondernemingen hadden praalwagens. Verzamelaars van oldtimers claxonnerden trots. De brandweerkorpsen van het eiland pronkten met hun oudste brandweerwagens. Een veteranenband speelde marsmuziek van Sousa, en als ze 'Stars and Stripes Forever' speelden, zong mijn moeder altijd een alternatieve tekst: 'Wees lief voor 't gevederde dier, want een eend is misschien iemands moeder.'

We bleven nooit voor het vuurwerk. In plaats daarvan voeren we met de motorboot terug naar Beechwood en renden we van onze privésteiger naar het echte feestje.

De veranda van Clairmont was dan altijd versierd met gekleurde lampjes, en de grote picknicktafel op het gazon was blauw met wit gedekt. Dan aten we maïskolven, hamburgers, watermeloen. Er was ook een taart die eruitzag als de Amerikaanse vlag, met blauwe bessen en frambozen erop. Die had mijn moeder zelf versierd. Elk jaar dezelfde taart.

Na het avondeten gaf ze ons allemaal een sterretje. Dan paradeerden we over de plankenpaden van het eiland, die van huis naar huis liepen, en zongen we zo hard als we konden. Patriottische liedjes als 'America the Beautiful' en 'This Land is Your Land', en natuurlijk 'Wees lief voor 't gevederde dier'.

In het donker liepen we naar het grote strand. Daar stak de terreinknecht, Demetrios was dat in die tijd, vuurwerk af. Met het hele gezin zaten we dan op picknicklakens, de volwassenen met glazen vol tinkelend ijs in de hand.

Maar goed. Moeilijk te geloven dat ik ooit zo klakkeloos patriottisch ben geweest, en mijn hoogopgeleide ouders ook. Toch zijn dat de herinneringen die beklijven.

Het was nooit bij me opgekomen dat ik misschien niet helemaal paste binnen ons gezin. Tot die ene middag, toen ik veertien was. Het was augustus 1984.

We waren al sinds juni op het eiland en verbleven in Clairmont. Het huis was vernoemd naar de school waar mijn vader Harris als kind op had gezeten. Oom Dean en mijn neef en nicht logeerden in Pevensie, dat was vernoemd naar het gezin in de boeken over Narnia. Een au pair verbleef de hele zomer in Goose Cottage. Het personeelsgebouw was bedoeld voor de huishoudster, de terreinknecht en het overige los-vaste personeel, maar alleen de huishoudster sliep er regelmatig. De anderen hadden zelf een huis op het vasteland.

Ik had de hele ochtend gezwommen met mijn zusjes en mijn nicht Yardley. We hadden boterhammen met tonijn en bleekselderij gegeten uit de koelbox die aan mijn moeders voeten stond. Slaperig van het eten en de lichaamsbeweging legde ik mijn hoofd te ruste en mijn hand op Rosemary. Mijn zusje lag naast me op de deken een dutje te doen; haar achtjarige armen zaten vol muggenbeten en haar benen onder het zand. Rosemary was blond, zoals wij allemaal, en haar golvende haar zat vol klitten. Haar wangen waren zacht en perzikkleurig, haar armen en benen

dun en nog ongevormd. Sproetjes, de neiging haar ogen samen te knijpen, een argeloze lach. Onze Rosemary. Ze was aardbeienjam, kapotte knieën en een handje in de mijne.

Ik doezelde een beetje terwijl mijn ouders praatten. Ze zaten in tuinstoelen onder een witte parasol, een eindje bij ons vandaan. Ik werd wakker toen Rosemary zich op haar zij draaide, en ik bleef met mijn ogen dicht liggen en voelde haar ademen onder mijn arm.

‘Het is het niet waard,’ zei mijn moeder net. ‘Echt niet.’

‘Ze zou het niet zwaar moeten hebben terwijl we er gewoon iets aan kunnen doen,’ antwoordde mijn vader.

‘Schoonheid is wat waard, maar niet alles. Jij doet alsof alles ervan afhangt.’

‘Het gaat helemaal niet om schoonheid. Het gaat erom dat we iemand kunnen helpen die er zwak uitziet. Ze ziet er dom uit.’

‘Waarom zo gemeen? Dat hoef je toch niet hardop te zeggen.’

‘Ik probeer alleen maar praktisch te zijn.’

‘Je maakt je druk om wat anderen denken. Daar zouden we ons niet druk om moeten maken.’

‘Het is een routineoperatie. De arts is heel ervaren.’

Ik hoorde dat mijn moeder een sigaret opstak. In die tijd rookte iedereen. ‘Je staat niet stil bij de tijd die ze in het ziekenhuis zal moeten doorbrengen,’ wierp Tipper tegen. ‘Vloeibaar voedsel, zwelling, dat soort dingen. De pijn die ze zal lijden.’

Over wie hadden ze het?

Welke operatie? Vloeibaar voedsel?

‘Ze kauwt niet normaal,’ zei Harris. ‘Dat is gewoon een

feit. Ze moet er gewoon even doorheen. No way out but through.'

'Dit is niet het moment om Robert Frost te citeren.'

'We moeten het eindresultaat voor ogen houden. En ons geen zorgen maken over de weg daarnaartoe. En het zou geen kwaad kunnen als ze eruitzag...'

Hij zweeg even, en Tipper greep haar kans. 'Jij beschouwt pijn als een vorm van training of zoiets. Alsof het gewoon een kwestie is van even doorbijten. Een strijd.'

'Doorbijten levert iets op.'

Een trek van de sigaret. De assige geur vermengde zich met het zilte van de lucht. 'Niet alle pijn is de moeite waard,' zei Tipper. 'Soms is pijn gewoon pijn.' Er viel een stilte. 'Moeten we Rosemary niet even insmeren? Ze wordt al een beetje rood.'

'Maak haar maar niet wakker.'

Weer een stilte. Toen: 'Carrie is mooi zoals ze is,' zei Tipper. 'En ze moeten het bot doorzagen, Harris. Het bot doorzagen.'

Ik verstijfde.

Ze hadden het over mij.

Voordat we naar het eiland gingen, was ik bij de orthodontist en een kaakchirurg geweest. Dat vond ik niet erg. Ik had er nauwelijks aandacht aan geschonken. Op school liep de helft van de kinderen met een beugel rond.

'Ze verdient het niet om meteen met een-nul achter te staan,' zei Harris. 'En met dat gezicht staat ze een-nul achter. Ze verdient het om eruit te zien als een Sinclair: sterk vanbuiten, omdat ze ook sterk is vanbinnen. En als we dat voor haar moeten regelen, moeten we dat voor haar regelen.'

Ik besepte dat ze mijn kaak gingen breken.

www.uitgeverijdefontein.nl

Oorspronkelijke titel: *Family of Liars*

Verschenen bij Delacorte Press, een imprint van Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC, New York

Text copyright © 2022 by Lockhart Ink

Voor deze uitgave:

© 2022 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding en illustraties: Getty Images / Shutterstock /

Ken Crossland

Omslagontwerp en grafische verzorging: Zeno

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervoerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 6242 8 (e-book 978 90 261 6243 5)

NUR 285